

le regeling aan-
door de diverse

kerken zijn van
omen, dat zij in
d. W. emeritus
en een weduwe
oeping van een
dget aanmerke-
sten gezamenlijk

te dragen naar
rekening wordt
a dienstdoenden
te.

a en zoolang in
tstane vacature
het tractement,
betreft de ver-
ervan (2/3 van
d met f 200.—
t in zijn onder-

g door één der
e verplicht nog
dragen, zonder
Alleen wanneer
toestemt, kan
orden ontheven.
allen tijde tot
2/3 der samen-
maakt en voor
it.

i beslissen van
stvangen en uit
rd, en hoe deze
den uitvoerd.

g ter kennis to
nog — in de
nname van deze
les van „Kerk-
Kerkbode“ (v.

C. P. PLOOY.

ER
EN

en: zou, als de
ntrent verbond
eeniging, wat
n?

toestand voor
in meening nog

veede vraag be-

weer vrij, doch
een staketselen
der gerezen ver-

er kennismaking
persoonlijk der
Dit doet haast
en daar al aan
e bladzijden, is
n man uit den
et zuiver en ge-
belijdenis.

ons nu levend

ten beste gaf,
belijk doet zien,
t Gereformeerd

dan zouden wij
n om over deze
nheid, die dan
onze kerken en
nen.

n en ander zal
lang ten minste
el onverschillig
nigmaal gezegd
niet durven na-
aapilletje, dat
te lief hebben:

toch om de ge-
a.

is en studie,
zoolang zal er
yvattingen. Dat
onze neiging om
isten weg, niet
el nauwkeurig
le is niet blind,
j kan hard zijn
at zij behouden
de broeders en

zusters. Wij moeten elkander nooit in deze dingen ontzien. Het doet er niet toe met wien wij te doen hebben. Pak vooral de zgn. hoogstaande mannen, dat zijn zij, die zich stelden hebben aangepast, maar flink aan. Wij hebben er thans zoveel van dat soort die den beganen grond niet meer kennen.

Als ik er eens één een hartig woordje toevoegde hoorde ik zeggen: en dat tegen zoo'n hoogstaand man... En de hoogstaande knerst dan de tanden.

Het is wat fraais. Als dat gewoonte werd in christelijken kring waren wij verloren. En het gevaar dreigt. Nog onlangs schreef de redactie van een christelijk schoolblad in antwoord op scherpe maar juiste kritiek, dat zij toch gelijk had, want dit was haar verzekerd door een bekenden veteraan, een zeer hoogstaand man.

Ik dacht: seniele aftakeling misschien? Het gaat er om, of wij arme, vaak verblinde schepselen, als wij in eigen kracht staan, bewaard blijven voor dwaasheden en afval. Daarvoor mag ook de meest geleerde en begaafde, en juist hij, wel bidden elken dag. Trouwens — mijn ervaring was, dat die meest begaafde steeds weer de meest eenvoudige, klein van zich zelf denkende mensch was. Halve geleerdheid en verwaandheid zijn bloedeigen zusters.

Vrijheid van spreken, altijd met de oprechte belijdenis van zich volledig te onderwerpen aan het Woord Gods, als zijn eisch wordt gesteld, en vrijheid van schrijven moet in onze gereformeerde kerken bewaard blijven als een kostbaar pand. Zij is een bewijs van eenvoud en kleinheid. Van behoefte aan zelfonderzoek, waartoe een ander ons geducht kan helpen, ook al trapt hij ons eens op onze verwaande lange teenen. Wij worden gemeenlijk nooit booser, dan wanneer wij gevoelen: daar gaat onze liefste stelling. Dan komt de zelfhandhaving op. Dan komt onze hoogstaande persoon in het geding. En dan is het mis. Natuurlijk moet het onderhoud een broederlijk karakter dragen. Maar er zij geen misverstand omtrent dit begrip. Zij beteekent geen lieve capsule rondom een gemeenheid, zooals wij dat thans meer dan eens zien, met een vroom gebaar er nog bij. Dat is walgelijk. Broederlijkheid wil allereerst zeggen, dat wij elkander eerlijk en trouw bejegenen en zeggen, waarop het staat. Zij kan verplichten tot hardheid en tot een scherp woord, al mag men die scherpte niet om haar zelve begeeren.

Welnu, de eenige weg tot behoud van ons gereformeerde leven hier in ons goede land, waar wij omringd worden door een geest der dwaling, die geraffineerder is dan ooit te voren, is, dat zeker die valsche binding wordt opgeheven, maar dat dan daarna, die van elkander gingen een ernstig onderzoek der aan de orde gestelde dingen aanvangen en voortzetten tot volkomen helderheid naar de Schrift is verkregen.

En zulk onderzoek moet zeer goed worden voorbereid. Daarom heeft onze synode terecht gezegd: een schriftelijke voorbereiding tot uiteenzetting van elkaanders standpunten is noodig. Natuurlijk.

Een goede discussie is alleen mogelijk, als men het onderling omtrent den grondslag der besprekingen eens is.

Dat is men onder de groote staatslieden van dezen tijd nooit en daarom vlootten de onderhandelingen ook niet.

Maar het is thans zoo ver gekomen dat de gebonden en vrijgemaakte kerken het omtrent de fundamentele dingen ook niet meer eens zijn. De goede grondslag voor een gesprek, dat men dan wel wil, voor een mondeling onderhoud, ontbreekt. Ook in de pers praten wij gemeenlijk langs elkander heen. Het is mij vaak geweest in vergaderingen, waar de strijd werd gevoerd, alsof het oordeel bij Babels toren over ons was gekomen. Ik dacht meer dan eens aan het bekende woord uit den Faust: mir wird von alledem so dumm, als ging mir ein Mühlrad im Kopf herum.

Als dus de synodocratische synode zulk een goede voorbereiding voor een behandeling der meningsverschillen niet wil, dan blijkt dat zij vrees heeft. Zij is bang voor zich zelf. Trouwens, dat blijkt uit al de handelingen aan dien kant. Men durft de waarheid omtrent het gebeurde niet meer onder de oogen te zien.

Daar zijn predikanten, die hun gemeenten wijsmaken, dat de binding is opgeheven; zelfs dat de vrijgemaakten de veronderstelde wedergeboorte leeren, dat de synode daartegen opkomt enz. Men gelooft soms zijn zoren en oogen niet.

Waarom zou men een deugdelijk onderzoek niet begeeren? De waarheid maakt ons vrij. Wie staat in het vaarachtig geloof, dat alleen zich wenscht te buigen voor de argumentatie, die wortelt in gehoorzaamheid aan het Woord Gods, die durft alle onderzoek aan, omdat hij bereid is eigen verkeerd inzicht altijd op te geven voor beter en juist. Dat is de eenvoud des geloofs.

En wie dus inzake deze dingen van de allereerste orde een degelijk onderzoek, goed schriftelijk voorbereid, niet aandurfte maar liever wat wil gaan „praten“, die bewijst dat hij zijn zaak niet meer vertrouwt, en als hij dan zich nog niet wil bekeeren dan is het wel teel erg met hem gesteld.

Ik vertelde zoo, dat ds Vogel de opmerking maakt omtrent het werkje van den heer Oldenhof: het gaat hants om fundamentele dingen en dat doet de schrijver ons zien. Ik ben het daar volkomen mee eens.

De schrijver is, naar ds Vogel zegt, geen man van studie, althans niet in den gewonen zin van het woord.

Naar mijn ervaring is die gewone zin deze, dat er gestudeerd wordt alleen aan universiteit en hogeschool door wie het groot voorrecht heeft gehad daar te zijn geweest.

Een zich zelf nog al voelend universitair man vroeg mij eens: en waar hebt U gestudeerd? Ik antwoordde: ik heb niet gestudeerd, alleen maar wat „geleerd“. O, dus zeide hij, U is niet aan een universiteit geweest. Helaas neen, zei ik, en daarom zal ik er nooit, zooals sommigen doen, op afgeven.

Maar — dat neemt niet weg, dat studeeren en studeeren twee blijft. Jaren geleden werd mij verteld van een millionairszoonje in ons gewest, dat reeds een vijftal jaren aan de Groningsche universiteit had doorgebracht, en niet heel erg opschoot.

In het zesde jaar verdubbelden de kosten. De vader schreef zijn zoonje, hoe dit toch zat. Het antwoord was: dat spreekt van zelf, want ik ben nu ook nog gaan studeeren.

De vader had eenige moeite deze argumentatie te aanvaarden.

Het is dus mogelijk dat ook een hogeschool of universiteit niet helpt. Maar dat is uitzondering. En daar kan geen zijn, die meer waarde hecht aan universitaire studie dan ons vrijgemaakte volkje. Wie zich daarvan wil overtuigen denke maar eens aan den heer Oldenhof voor onze theologische hogeschool, den vorigen zomer. Wat denk ik daarna nog steeds met groot genoegen. Het was een van de mooiste dagen in heel mijn leven.

Echter, wie zou zich niet verblijden, als uit den kring van ons gewone menschen een studie het licht ziet, zooals dit werkje van den heer Oldenhof?

De Vogel prijst het van harte aan en hij heeft gelijk.

De schrijver argumenteert zeer scherp en het ligt voor de hand, dat lang niet allen, die nog in de gebonden kerken bleven hangen, de uiterste consequenties uit de dwaling der gebonden kerken, zooals br. Oldenhof die teekent, aanvaarden. Wij zijn voor de consequenties van een dwaling gemeenlijk blind. Maar dan is het goed, dat men die ons eens doet zien. Dat is elsch van waarheid en liefde. Ik hoop dus, dat dit werkje vele lezers vinden zal, vooral onder hen, die voor de juiste consequentie van hun overtuiging nog terugdeinsden en dus bleven waar ze niet behooren. Want dat getal is in werkelijkheid groot. En daarom moeten wij allen getuigen en mag het onze wensch wel zijn: och, of alle vrijgemaakten profeten waren.

Met hartelijke groeten en helibede,

uw toegenegen

MARNIX.

KORTE BERICHTEN

— JONGELINGSVEREENIGINGEN EN „METHODIEK“. De heer B. D. Elzinga schrijft in „Kerkblad (Friesland)“: Een der grootste moeilijkheden bij de herinstellings van onze Bonden was wel de methodiek. Zoonaar aansluiten bij het oude werkplan ging niet: daarvoor kleefden er te veel fouten aan. Trouwens, al zou dat niet het geval geweest zijn, dan was het nog niet uitvoerbaar geweest. Het oude materiaal ontbrak vrijwel geheel.

De beide besturen meenden dan ook, dat het zorgen voor studie-materiaal één der eerste zaken moest zijn, waaraan zij hun zorgen gingen besteden. Ondanks de zeer moeilijke reis-gelegenheden, die er in den winter 1945—46 nog waren, werden talrijke bestuursvergaderingen gehouden. Het hoofdpunt van de agenda was vrijwel steeds: De methodiek.

Een nieuw werkplan zoo maar uit den grond stampen, dat ging niet. Daarvoor werd een commissie benoemd, die ruimschoots den tijd kreeg, om met een weloordacht plan te komen. In afwachting van een definitief vastgestelde methodiek, werden echter verschillende schetsen-bundeltjes uitgegeven. Zoodoende konden de verenigingen aan het werk gaan. Getracht werd in deze schetsen alvast de verschillende richtlijnen, die de nieuwe methodiek zullen gaan beherrschen, te verwerken. Meteen was dit dus een mooie gelegenheid om de nieuwe werkwijze te toetsen aan de praktijk.

Opmerkingen aangaande deze schetsen konden ter kennis van de samenwerkende besturen gebracht worden — en de methodiecommissie zou rekening met deze kritiek kunnen houden.

— BATAVIA. Ds Veltman van Den Bosch schrijft in „Ons Kerkblad“ (N.-Br. en Limburg):

„De Gereformeerde Kerken in Nederlandsch Indië begeeren zelfstandig te worden in een eigen kerkverband. Tot nu toe waren deze kerken aangesloten bij het verband van de Gereformeerde Kerken in Nederland en de classis Batavia had in dat verband de rechten eener particuliere synode.

Op de Zwolsche Synode van de synodocratische kerken is over dit zelfstandig-worden reeds gesproken: een commissie werd benoemd om daarover op een volgende Synode van advies te dienen.

Er is thans een nota verschenen van de kerk te Batavia, handelend over deze zaak.

In deze nota staat o.a.: Het is de bedoeling geen ander accoord van kerkelijke gemeenschap te aanvaarden dan de drie formulieren van eenigheid en zich van de overname van uitspraken, zooals in 1905 en 1942 gedaan zijn, te onthouden. Hierdoor wordt een reële basis aangegeven, waarop Chr. Geref. (art. 31) met ons, in één kerkverband kunnen samenleven.

In Indië schijnt men op dit punt dus meer verstand te hebben, dan in Nederland. Een andere belijdenis-basis dan

de drie formulieren van eenigheid is niet noodig voor kerkelijk samenleven van hen, die Gereformeerd zijn.

Waarom Batavia toch eigenlijk tegelijk uitspreekt, dat 1905 en 1942 geen weergave zijn van wat Gods Woord leert. Want als het dat wel was, zou men immers niet zoo gemakkelijk deze leeruitspraken op zij mogen zetten!

Batavia ver...leest Utrecht en Zwolle.

Zie overigens over Batavia ons blad van 1 Maart jl.

— TO BE OR NOT TO BE..... Ds F. Mul schrijft in Kerkbode (Amsterdam-Haarlem):

„Dr N. J. Hommes schrijft momenteel in het Geref. Weekblad een serie artikelen over: „De cultuurencrisis in ons Gereformeerde leven“. Een onlangs verschenen artikel handelt dan over de padvinderij en het kampeven. Men schrijft toch werkelijk als men eens rustig beldijkt de uitdrukkingen die gedaan worden, en de uitlatingen die blijkbaar maar rustig op papier gezet worden. Een predikant, die zich gereformeerd noemt, durft het aan om o.a. het volgende te schrijven: (ik geef enkele citaten): „Wij hebben..... ons bewust te zijn dat de huidige jeugd niet meer is als in de dagen van Vonkenberg.... Willen wij de greep op onze totale jeugd houden, dan zullen wij.... in groot en goed formaat de figuur van de jeugdkampen, en van het kampeven moeten invoeren. Het is hier een kwestie van te be or not to be.... Het geheim van den triomftocht der padvinderij ligt daarin, dat zij meesterlijk geniaal tegemoet komt, aan wat Huizinga noemt den homo ludens, den spelenden mensch met zijn verbeelding en gevoelsleven.“

Ik geloof dat het er droevig voorstaat met een jeugd die alleen voor de toekomst van de kerk iets beteekenen kan als men haar het plezier geeft van het kampeven. En wat dien spelenden mensch betreft: nu, Dr Hommes zal van psychologie wel meer verstand hebben dan ik, maar ik betwijfel toch of hij in de praktijk van het leven met dergelijke „onderscheidingen“ iets beginnen kan.“

K. S.

GEREFORMEERDE KERKEN.
(Onderhoudende Art. 31 K.O.)

Beroepen te:
Delfzijl: F. van Dijk te Opende (Gr.).
Bergentheim: F. Boonstra te Leens.

Eindhoven: D. Nieuwenhuis te Zuidwolde (Gr.).

— PROVINCIALE DIACONALE CONFERENTIE. Donderdag 27 Febr. kwamen een 80-tal diakenen uit de Prov. Groningen in conferentie bijeen.

De voorzitter opende de vergadering, liet zingen de Morgenzang, de versen 3 en 4, ging voor in gebed en las Num. 20:1—13. Na de aanwezige diakenen en gasten welkom te hebben geheeten, sprak hij het volgende openingswoord.

Ter opening van deze vergadering en ter inleiding van onze besprekingen moende ik u te moeten wijzen op de positie van ons, diakenen, tegenover den Heere, de plaats, die wij, diakenen, innemen ten opzichte van onzen God, die ons tot dezen arbeid riep. Ook deze positie wordt bepaald door wat God ons in Zijn Woord heeft geopenbaard en naar het me voorkomt, geeft het u voorgelezen Schriftgedeelte ons daarvoor de juiste aanwijzingen.

Israel is in het veertigste jaar van zijn omzwervingen aan de grenzen van Kanaän gekomen en heeft zich te Kades gelegerd. 't Is het jonge geslacht, dat straks het beloofde land zal binnentrekken. De oudsten zijn om hun zonden gestorven in de woestijn. Zijn deze jonge Israëlieten beter dan hun vaders? Leven zij op de rechte wijze in het Verbond. De Verbondsgod wil alles voor Zijn volk zijn. Hij is van hen, maar zij moesten weten en beleven, dat zij van Hem zijn en alles in Hem moeten zoeken en zullen vinden. In Kades blijkt, dat het volk te kort schiet in 't volbrengen van den verbondsefch. Daar blijkt, dat God niet alles is voor hen. Met hun klacht gaan ze naar 't verkeerde adres, naar Mozes. Breed meten ze hun klacht uit: Geen zaad, geen vijg, geen wijnstokken, geen granaatappelen en ook geen water om te drinken. Zoo onheiligen zij den Naam des Heeren. Mozes is toch hun God niet. Den Heere zien ze niet, Mozes was hun alles.

En hoe gedraagt nu Mozes zich? Hij is de middelbaar, de ambtsdrager. God heerscht over Zijn volk, maar maakt daarbij gebruik van den dienst der menschen. Niet om op hen Zijn recht en eer over te dragen, maar om door hen Zijn werk te volbrengen. Tot dusver heeft Mozes trouw zijn ambtswerk verricht. Hij ging nooit in de plaats van God staan. Hij gaf steeds de klacht van het volk door. Liet duidelijk zien, dat ze niet met hem, maar met den levenden God, den Verbondsgod te doen hadden. God mag voor het volk geen symbool worden, geen ornament, geen bezieling gevende mythe. God moet het doen. Hij heeft alles gedaan. Hij heeft ze uit het diensthuis verlost. Hij heeft hen door de zee geleid, in de woestijn op vleugelen der arenden gedragen, hen gevoed met hemels brood. Mozes heeft in heel zijn optreden, altijd weer aan 't volk laten zien, dat ze het met hun God hadden te doen. Mozes is niets, God is alles. Maar hier te Meriba schiet Mozes te kort. Hij geeft de klacht niet door. Doet net, alsof hij het adres is, waarheen het volk zich in zijn nood te wenden heeft. De Heere zegt hem, dat hij tot de steenrots spreken moet en dat zij dan water zal geven. Den Naam des Heeren moet hij daarbij aanroepen en Gods ontferming over het Bondsvolk inroepen. Dan zal het volk zien, dat de Heere helpt en het zal Hem eerren. Maar Mozes en ook Aäron, verbitterd door de opstandige klachten, vergeten hun roeping en treden op, alsof zij het doen moeten. Hoort toch, gij wederspannigen! Zullen wij water voor ulieden uit deze steenrots her-voorbrenge?

Mozes roept den Naam des Heeren niet aan. Hij gaat vóór God staan. God gaat schuil achter hem. Het volk ziet hier niet God, die altijd voor Zijn volk zorgt en ook nu water geeft. Mozes heeft onbezonnen gesproken, hij heeft het bevel Gods om te spreken niet geacht. Hij staat!

Alsof zijn inspanning het doen moet. Door zijn manier van doen leidt hij de aandacht van het volk van God af en op zichzelf. De Naam des Heeren wordt daardoor verduisterd. Mozes faalt. De Middelaar des Nieuwen Testaments is nooit te kort geschoten. Hij kon zeggen: Ik heb uw Naam geopenbaard den menschen, die Gij Mij uit de wereld gegeven hebt. En dat is de roeping van een ieder, die door God in het ambt is geplaatst. De Heere is een ijverig, een jaloezsch God. Mozes is overigens een getrouw ambtsdrager, maar als hij eigenwillig optreedt en zich aanstelt alsof hij het doen moet, dan rooft hij Gods eer en de toorn des Heeren treft hem. Hij mag het beloofde land niet binnengaan en hoe roerend hij den Heere ook smeekt, het haat hem niet. God laat zich niet verblinden: Het is genoeg, spreek mij niet meer van deze zank.

De H. Schrift geeft ons hier duidelijke aanwijzingen omtrent de plaats, die de ambtsdrager in de kerk des Heeren heeft in te nemen. Ook voor ons, diakenen, de diaken is niets in zichzelf. Hij is slechts dienaar, zooals ook zijn naam aanduidt. Christus is alles. Alle mededelingen met de armen en ellendigen daalt van Hem af. Christus gebruikt de diakenen als Zijn organen, waardoor Hij zijn arme kinderen verzorgt. De weg tusschen Christus en de armen der gemeente moet vrij blijven. Geen diaken mag zich daar tusschen stellen, om de eer, die Christus alleen toekomt, voor zichzelf te rooven. Gebeurt dat dan? Dankbaar moeten wij erkennen, dat door Afscheiding en Doleantie onder Gods zegen een verstrekkende reformatie in het diaconaat is tot stand gekomen. Maar de toestand in de Hervormde Kerk was ten deze dan ook verschrikkelijk. Nog in 1908 schreef de welbekende Prof. Dr. Hugo Visscher een vlamme brochure onder den titel: „Gij, diaken“. Hij vertelt daarin o.a. ook iets, dat hij persoonlijk gezien en meegemaakt heeft. Denkt u, zoo zegt hij, een schoone, antieke zaal. De hooge zoldering gedragen door zware eiken binten. Daar was een breede schouw, waaronder oudtijds het haardvuur knetterde. De wanden werden gesierd door schilderstukken, die herinnerden aan de dagen van ons kloekte voorgelicht. Deftige ernst drukt op alles zijn zegel. Dicht bij den uitgang was een verhevenheid. Daarop een lange tafel en rondom de tafel een aantal hooge stoelen. En het geheel was met groen overtoegen. Hoe groot was mijn verbazing, toen ik vernam, dat dit theatrale gevaarte de liefelijke naam van „klachttafel“ droeg. Op die hooge stoelen plaatsten zich de broeders. Voor een oogenblik legden zij hier hun burgerlijkheid af. Ze zaten dus op de stoelen des gerichts, om aan de nooddrufte leden der gemeente gelegenheid te geven, voor de „Heeren“ hun nooden te ontvouwen. Daar strompelden de ellendigen één voor één, ieder op zijn beurt, de trappen op en verschenen zij voor de mannen der barmhartigheid, die bekleed met majesteit als ten gerichte waren gezeten. Denk U in, wat een gang naar zulk een klachttafel moet wezen voor een arme, uit wien nog niet alle schaamtegevoel was verdwenen. Prof. V. eindigt dan ook met de woorden: „Wreed zijn de barmhartigheden der goddeloozen“. Dit laatste past ten volste op hun zondige houding tegenover de armen. Maar door zoo te handelen leefden ze ook voortdurend in de zonde van Mozes en Aaron te Meriba. De „heeren“ op de stoelen des gerichts achter de klachttafel hebben (en nu) de armen niet geopenbaard. Ze hebben dien Naam verduisterd. De arme broeders en zusters zagen hier den barmhartigen Hoogepriester niet, omdat de deftige heeren op hun hooge stoelen vlak voor Hem zaten en zichzelf de eer toeëigenden, die den Heiland toekwam. In plaats van als gehoorzame dienaars van den verhoogden Christus met een bewogen hart en blijmoedig de offeranden der dankbaarheid van de gemeente aan de arme broeders en zusters

te brengen, zaten ze als koele rechters aan de groene tafel en beschikten ze eigenmachtig over het wel en wee der bedeeden. Ze verhinderden de armen hun lofliederen te zingen ter eere van den Heiland, die voor Zijn kinderen zorgt. Het was een gruwelijke zonde, waarover de Heere zich vertoorde.

Zonder zelfverheffing, met dank aan God, mogen wij constateeren, dat dergelijke zondige handelingen in onzen diaconalen arbeid niet voorkomen.

Maar is alle zuurdeeg uitgezuiverd? Zien wij, diakenen, in de armen wel altijd onze volwaardige broeders en zusters in den Heere? Zijn wij er ons altijd wel van bewust, dat wij niets anders zijn dan eenvoudige uitdeelen van de menigerlei genade van onzen Heer en Heiland? En loven wij daarbij den Heere, of brengen we het niet verder dan te fungeren als een formeele besteldienst, die zijn plicht vervuld heeft, als hij de goederen punctueel aan de juiste adressen heeft afgeleverd? Welke wij door woord en daad steeds de armen op, om onzen God te prijzen voor Zijn trouwe Vaderzorg? Kortom, zorgen wij er voor, zooveel in ons vermogen is, dat in ons diaconale werk de Naam des Heeren wordt geopenbaard? Eigen eer mogen wij niet zoeken. Als de armen ons danken voor de hulp, hun bewezen, dan hebben wij hen vriendelijk terecht te wijzen. In het gebed bij de bevestiging van de diakenen heet het: geef de armen een goed toevoorzicht te hebben op U, onzen getrouwen God en Vader en een dankbaar gehoor voor de weldaden, in Christus' naam hun bewezen. Een goed toevoorzicht, een vast vertrouwen op den Heiland, niet op de diaconie. Dat zou afgoderij zijn. De weldaden hun bewezen zijn geen weldaden van de diaconie, maar ze worden in Christus' naam bewezen. Hij is de Gever. Tot Hem moet de dank gericht zijn. De diakenen, die dezen dank voor zichzelf incasseeren, beroofden den Heiland van Zijn eer en zondigt zwaar evenals Mozes en Aaron te Meriba.

Het juiste inzicht in het karakter van den diaconalen arbeid wordt in 't midden der gemeente nog vaak gemist. De prediking moet ook hieromtrent opening des Woords geven. En dat gebeurt zoo goed als nooit. De Sikkels, de vurige strijder voor de reformatie van het diaconaat, wees er destijds op, dat geheel de dienst der kerk is bediening der barmhartigheid. Zij bestridde de geestelijke ellende door de prediking des Woords; de zedelijke ellende door tucht, regering en vermaning; de stoffelijke ellende door het helpen der armen. En dat helpen der armen moet ook door de prediking in het juiste, schriftuurlijke licht gesteld worden. De gemeenteleden zondigen ook, als ze het geld, dat ze in den collectezak laten vallen, zien als een gave aan de diaconie en niet als een dank-offer aan haar Heer en Heiland, die deze offeranden van haar vordert en door den dienst van den diaken aan Zijn armen uitdeelt.

Broeders, God heeft ons in Zijn kerk tot een heerlijk ambt geroepen. Hij alleen bepaalt, hoe wij dat ambt hebben uit te oefenen. Alle eigenwillige dienst is een gruwel in Zijn oog. Diaconale arbeid mag nooit misbruikt worden tot menschenverheerlijking. Hij mag niet het uitzicht op den barmhartigen Hoogepriester verdonkeren, maar moet in alles er toe medewerken, dat Hem gebracht worde lof, eer en aanbidding.

Moge ook de bespreking op onze vergadering van vandaag onder Gods zegen daartoe medewerken.

De D. van Dijk van Groningen sprak vervolgens over „Mildheid en Voorzichtigheid“, terwijl in de middagvergadering Prof. C. Veenhof een rede uitsprak over „Het karakter van onzen diaconalen arbeid“. Van deze beide redevoeringen hopen wij de volgende week een verslag op te nemen.

De vergadering, welke zich kenmerkte door een warme

belangstelling, hetgeen ook uitkwam in de levendige discussie over door de sprekers aangesneden onderwerpen alsook over vragen uit den boezem der vergadering, werd na dankgebed door Prof. Veenhof, door den voorzitter gesloten.

— 8c VERANTWOORDING VOOR DE NOOD-LIJDENDE OP SOEMBA. Vorige stand f 9574.56.

Ontvangen:	
Van de Diaconie der Geref. Kerk te Helpman, voor de noodlijdenden op Soemba	f 150.—
Van de Geref. Kerk te Onatwedde	10.—
Van de Diaconie der Geref. Kerk te Delft, coll. f 38.80, aangevuld door Diaconie tot	100.—
Van de Diaconie der Geref. Kerk te Wierum, voor de noodlijdenden op Soemba	15.—
Van de Geref. Kerk te Glanerbrug, coll. noodlijdenden op Soemba	12.70
Van de Diaconie der Geref. Kerk te Spakenburg, gift voor Oost-Soemba	200.—
Penningm. zendingscomm. Murmerwoorde, coll. f 15.90, zendingskas f 9.29 en opgespaarde koperen centen van den 10-jarigen W. R. Ritama (goed zoo!) f 4.81	30.—
Van de Geref. Kerk te Ennumatil, coll. voor noodlijdende hrs. en zrs. op Oost-Soemba	127.50
Van de Diaconie der Geref. Kerk te Slidrecht, voor noodlijdenden op Soemba	50.—
Diaconie Geref. Kerk te Amersfoort, voor Oost-Soemba	100.—
Diaconie Geref. Kerk te Ferwerd (Fr.), voor de noodlijdenden op Oost-Soemba	25.—
Geref. Kerk te Emmen, collecte voor noodlijdende hrs. en zrs. op Oost-Soemba	25.47
Zendingscommissie Geref. Kerk Vlaardingen, collecte Zondagsavond voor Oost-Soemba	75.74
Diaconie Geref. Kerk te Garrelswaer, voor de noodlijdenden op Oost-Soemba	25.—
Geref. Kerk te Kampen, nagekomen gift Oost-Soemba	2.50
Diaconie der Geref. Kerk te Veendam, voor noodlijdende hrs. en zrs. op Oost-Soemba	125.—
Diaconie der Geref. Kerk te Hilversum, voor de noodlijdenden op Soemba	25.—
Geref. Kerk te Utrecht, coll. noodlijdenden op Soemba	232.10
Diaconie Noord-Oostpolder en Emmeloord, voor de noodlijdenden op Soemba	50.—
Diaconie Buitenpost, bijdrage voor Soemba	50.—
Diaconie Geref. Kerk te Mussel, coll. voor noodlijdenden op Oost-Soemba	37.41
Zendingscommissie der Geref. Kerk te Gouda, restant meer opbrengst kalender-acties voor den nood op Soemba	47.50

Totaal f 1515.92

Met de vorige verantwoordingen samen: f 11090.48.

Een prachtig bedrag werd reeds ontvangen, doch er is ontzaglijk veel noodig. Goederen (kleedingstukken, enz.) geschikt voor Soemba, te zenden aan Mevr. M. van der Kamp—Wagmaker, Berghustlaan 21, Hillegersberg-Rotterdam, secretaresse der Zendingscommissie te Schiedam, Hillegersberg-Centrum.

Met hartelijken dank en gaarne aanbevelen voor meerdere giften.

De Diaconie der Geref. Kerk te Zwolle, Namens de Diaconie, JAC. BOSCH Jzn., secretaris. Zwolle, Groot Weezenland 35, Giro 254331.

Verloofd:
CHRISTY VAN DER VINNE
en
MEEUWES DROST,
Theol. Stud.
Nieuw-Buinen, Noorderdiep P 137,
Kampen, Broederweg 2,
2e Paaschdag 1947.

Op D.V. 12 April hopen wij met onze geliefde Ouders
G. VAN VEEN
en
J. VAN VEEN—KRAAN
te gedenken, dat ze vóór 25 jaar in het huwelijk truden.
De God des Verbonds geve, dat wij ze nog lang met elkaar mogen bezitten.
Hun dankbare kinderen,
Piet en Leni,
Betty en Piet,
Anny,
Gjss.
Rotterdam, 29 Maart 1947.
Da Costastraat 59.
Gelegenheid tot felletoeren:
2en Paaschdag, van 3—5 en 8—9.30 uur.

Advertenties moeten uiterlijk 's Maandags in ons bezit zijn, willen ze nog in het nummer van diezelfde week geplaatst kunnen worden!
DE UITGEVERS

Verschenen: D. W. L. MILO

Zangers en Speellieden

In vele kerken is de heilige kerkzang gedegradeerd tot een persoonlijke interesse, tot een hobby van een muzikaal, of vermoed-muzikaal, gemeentelid. Dit boek wil er positief aan meewerken, dat de zegenrijke werking van zang en spel in den eredienst des allerhoogsten Gods, zoowel door zangers als speellieden, meer wordt ervaren.

Het boek is bedoeld voor ieder geloovige, die inziet, dat de kerkmuziek een zaak van de kerk is, waarvoor hij dus mede verantwoordelijk staat.

Hier volgt de rijke inhoud van dit werk, dat eenig in zijn soort genoemd kan worden:

I. Inleiding; II. Grondbegrippen; III. Geschiedenis onder de Oude Bedeeeling; IV. Geschiedenis onder de Nieuwe Bedeeeling; V. Calvinistische Eeredienst; VI. De Gemeentezang; VII. Het orgel; VIII. De organist; IX. Het orgel; X. Psalmreformatie.

Een studie als dit werk is nog niet verschenen! Het heeft een omvang van 276 pagina's, gebonden in fraaien stempelpand. In de R.B.-SERIE verschijnt het als 2de deel en kost dan slechts f 2.50.
Vrij in den handel is de prijs van dozen druk slechts f 5.—.
Men schaffe dit werk zich aan, of late zich inschrijven bij den boekhandel of rechtstreeks bij de Uitgever:

OOSTERBAAN & LE COINTRE N.V., Giro 36000, GOES.

LAAT NU UW JAARGANG
„DE REFORMATIE“
INBINDEN.
f 3.— per jaargang.
Register wordt bijgeleverd.
BOEKBINDERIJ VAN KUIJK;
Zalmstraat 1 — Scheveningen.

Wegens huwelijk der tegewoordige wordt gevraagd:
EEN NET MEISJE
als hulp in de huishouding. Zij wordt als huisgenoot opgenomen. Grooten wensch buitenshuis. Gezin bestaat uit vier volwassen personen. Mevr. De H. MEULINK, 1e Veldkampstraat 1, Enschede.

Ten kantore van A. SCHILDER, Accountant, Javastraat 2c, 's-GRAVENHAGE, bestaan eenige vacatures voor

TWEDE EN DERDE ASSISTENTEN-ACCOUNTANT

Voor de vervulling der vacature van tweeden assistent wordt voorkeur gegeven aan hen, die reeds eenige jaren administratief werkzaam zijn geweest. Bij gebleken geschiktheid goede vooruitzichten.

Sollicitaties met volledige inlichtingen (opleiding, verichte werkzaamheden, verlangd salaris, enz., enz.) te richten aan bovenstaand adres.

ANTIEKE
Klokken, Meubelen, Tegels, Tin- en Koperwerk, enz., enz. koopt en verkoopt:
Kunsthandel „OUD HOLLAND“
(eig. J. van Dijk), Rotterdam, Cl. de Vrieselaan 80, Tel. 36466.

COPIER-INRICHTING „ECCLESIA“
Eigenaar J. VERMIJ,
Koningin Emmakade 194,
DEN HAAG,
Telefoon 39.84.92,
Postrekening 305250.
COPIER-, TYPE- en ADRESSEERWERK

Geenrsgd in gezin met kleine kinderen en
NET MEISJE
om samen de huishouding te verzorgen. Mooie plaats bij Den Haag. Mevr. WEBER, St. v. 's-Gravenlandweg 9, Wassenaar.

Er biedt zich aan
NETTE JUFFROUW
voor de huishouding, 41 jaar, bij Haas alleen of klein moederloos gezin. Inzet Z.H. Brieven No. 201, Bureau „De Reformatie“ te Goes.

BOND TEGEN HET SCHEN-
DEN DOOR HET VLOEKEN
VAN GODS HEILIGEN NAAM
Secr.: Sportlaan 24, 's-Gravenhage.

JAARVERGADERING
OP 24 April 1947,
te 14 uur, in Hotel „Noord-Brabant“, Vredenburg 3, UTRECHT.
Agenda:
Jaarverslagen, Statuten-wijziging.

Abonneert U
op dit Blad!